chuyện Phong-hóa

SÓNG GIÓ DỒ-SƠN

T.KHAI-HƯNG

Năm giờ sáng, sau hàng lan cao ngay thẳng ngăn bãi cát luôn vòng theo hình bán nguyệt, trăng sáng tinh, ở sơn của chóp đồng kín như cô chúa hòn giữa vòng Thần đương sở mục. Nhưng khi thông rặng mặt đương thì thôi cùng nhau cầu vồng bỗng mất được mục kích tối qua ở trên bãi bể. Cho chí lần nữa buổi chiều dữ dội nó đem gầm cát là thế, giờ cũng như chẳng nằm lọt đời huyền ảo, lặng lẽ từ từ kéo nhau ra lên. Tính Đồ-sơn sau một cuộc rạn rỡ, vui cười như đương mất miền mơ trong giấc mộng.

Trên bãi cát vàng bỗng tiếng cười khanh khách : Ba cô thung thăng đi đi lại lại trò chuyện huyên thiên. Cô Bạch-Tuyết bảo cô Vân-Lan và cô Thu-Cúc :

— Hai cô ạ, nhất định em không sợ, em cứ để bán-ly-vọng hão.

Thu-Cúc nhách mép cười :

— Lại bốn! không đùa lại hứa thôi!

— Tức cười chế đi, lại cần ở. Nếu em đưa hai cô xem bức thư bẩn vừa gửi cho em chiều hôm qua thì hai cô phải vỡ bụng.

Vân-Lan vội hỏi :

— Bao! thư đâu?

— Để khéo, thư riêng của chị ấy lại đòi xem.

— Đối cho đi! Hiệng với tây gì? Đây thì đây. Chúng Thu-Cúc có muốn gì làm mẫu thì em cũng xin biếu.

Quả nói, Bạch-Tuyết vừa mở túi lấy một tập giấy mầu tím nước những mùi nước hoa ra đọc :

Thưa Bạch-Tuyết tiểu thư

Lẽ thế thường, cô mặt hoa đào, ngày đêm tôi lần nhớ tưởng nhớ. Ta nhiều phép mượn giọt mực đen tô giấy trắng để gửi lời gan vàng với người mất tính.

Đọc đến đây Bạch-Tuyết cười bằng giọt rồi rượu, đưa cả cả bức thư không đầu :

— Đời cô hai cũng cứ lối văn bốn mươi mực đen, giấy trắng quả vàng mặt xanh, chỉ thiếu có một mảu tim ta đề ngỗ sắc... vẽ gì khỏi tình chán của Vân-hải tôi cũng nhiều mẫu như thế.

Vân-Lan nửa nghiêm khắc, nửa điểu cợt :

— Chị thì cứ cả đời! Có đọc nốt cho người ta nghe với không?

— Cô tài thánh, thư dài 7-8 trang thế nào ai đọc hết được!... Nhưng có một đoạn cảm động lắm, nay cô thì sẽ Thu-Cúc vành tai lắng tinh-thần mà nghe :

« Thưa tiểu thư, tôi yêu tiểu thư ngay từ cái phút đầu mới gặp. Tôi theo tiểu thư như cái bóng. Một buổi chiều vì mưa đông tôi đứng nấp ở trước cửa nhà tiểu thư tôi chờ, tôi mong. Tôi áo ướt được liếc trộm dung quang. Đợi trong hai tiếng đồng hồ, giờ mây, mưa phùn rét buốt tận xương, thì tấm lòng thành thực của tôi như động đến tâm linh tiểu thư, khiến tiểu thư ra mở cửa sổ nhìn xuống. Trời ơi tôi suýt ngất đi... Trái tim tôi nó hồi hộp nó đập thình thình như muốn phá ngực ra mà bay lên trước dung nhan... Tiểu thư ơn lại trong trí xem có còn nhớ cái buổi chiều đông kỷ niệm ấy không, (Bạch-Tuyết làm bộ ngẫm nghĩ rồi cười nói : không, không nhớ) Nữa người tiểu-thư đứng trong cái khung cửa sổ như bình bán thân một bức hiếu ngà vẽ trong bức tranh tuyệt bút. Lúc tiểu thư bỗ sổa như dâm mây buổi hoàng-hôn, hai con mắt tiểu thư tập là lấp lánh như hai ngôi sao sáng nhất trên trời...»

Bạch-Tuyết lại cười :

— Anh chàng này rằng chừng là một nhà thi sĩ.

Thu-Cúc lúc nghe đọc thư hai mắt chớp liền, như có ý cảm động lắm. Cô định đáng bảo bạn :

— Sao chị vô tình đến thế? Nỡ đem tình thành thực của người ta ra mà chế diễu.

— Cầu bênh kia à? Chứ muốn yêu thì tôi nhường cho đấy. Trong thư Vân Hải nói chiều nay hẳn ra, « moi » gặp thiếu cho nhé.

Giọng cô tiếng ở lan can gọi :

— Tuyết mới hai chị về ăn sáng.

con. Nghe tiếng mẹ gọi, Bạch-Tuyết cùng hai bạn, vội chạy về nhà.

●●●

Chiều hôm ấy trong khách hàng trăm con người, vừa đón ông đón bà, giả trẻ vẫn vẫy nô đùa với làn sóng nhấp-nhô, thì trên bãi cát trước cửa biệt-đề « Dương liễu » một chàng vận bộ phục đầu chải lật bóng nhoáng, đương thung thăng hách hộ mắt chỉm chăm nhìn lên cửa sổ trên gác.

Một tràng cười dòn như tiếng nắc-nẻ ở sau lưng khiến chàng quay cổ lại : Ba cô thiếu-nữ, đầu giề lệch, vận quần trắng áo mầu đựng cạnh chàng chỉ độ ba thước. Một cô nói như cô ở trên gác :

— Thưa ông, ông muốn hỏi ai đó cái nhà ấy, mà cứ thấy ông ngửng mặt đâu lên cửa sổ?

Áp ứng, lúng túng, hai má đỏ ửng lên tai, chàng kia lắp bắp :

— Thưa cô?... tôi là... Vân Hải!

Bạch-Tuyết, hội chuông điện của đôi cười lại bảm :

— Thưa ông còn tôi thì tôi là Bạch-Tuyết.

Thu-cúc hai bạn lần kéo áo, cùng bảm chỉ, nhưng Bạch-tuyết như không đây đến, cứ nghiêm nhiên vừa cười vừa nói :

— Thưa ông, chỉ có thế... Hay ông còn muốn hỏi điều gì nữa?

Chả biết nói gì, Vân Hải ngẩ đầu chào rồi định quay đi, thì Bạch-Tuyết vẫn chưa tha, lại gọi giật lại :

— Này ông Vân Hải. Ông đánh rơi bức thư tối nhỉ! được thấy, có lên ông ký ở giấy, vậy xin nộp lại ông...

Vân Hải, vì cô Thu-cúc và Vân-Lan nên xấu hổ quá, mặt đỏ như viên gạch nung. May sao Bạch-tuyết lại nói, tiếp luôn :

— Hay ông bằng lòng cho tôi đề tôi lấp lối quốc văn rất hay của ông thì tôi cũng xin cảm ơn mà nhận.

— Văn tôi như người chết đuối vớ được mảnh ván, lên gượng cười đáp lại.

— Vâng xin hiến cô!

— Không có việc gì quan hệ đấy chứ?

Vân Hải đã bạo hơn trước :

— Thưa cô, cái đó thì tùy ở cô.

— Nghĩa là thế nào?

Nghĩa là nếu có cho là quan hệ thì quan hệ.

— Tôi vẫn không hiểu... A quên, tôi xin giới-thiệu ông bạn chị tôi đây là Vân-Lan và Thu-Cúc cùng học năm thứ ba tại trường Nữ-sư-phạm với tôi. Chị Thu-cúc tôi cũng là nhà thi-sĩ như ông.

Vân Hải ngả đầu chào. Còn Thu-cúc bẽn lẽn cúi đầu, mũi giầy bấm xuống cát :

— Chị rõ lối thôi lắm! Ai là thi-sĩ Nào Bạch-tuyết đã tha cho đâu :

— Thưa ông, bây giờ thì thực hết chuyện! Vậy chị em chúng tôi xin phép từ giã ông, để đi giáo chơi.

Thế rồi, giắt tay hai bạn quay về phía nhà Khải-tiết-sơn-lâu. Đi đến một đồng đá chồng chất ngổn ngang nước thủy-triều chảm giận lâu ngày đã nhẵn bóng. Ba người cùng nhau trèo lên ngồi vắt vẻo, khúc khích cười với nhau, thì đã thấy Vân Hải lượn lại gần, tới đánh bạo hỏi tọ :

— Thưa bà cả, bà có không tắm à? Bạch-tuyết khom khom bàn tay để vào mồm làm như chiếc loa, rồi vừa cười vừa đáp lại :

— Thưa ông không, chúng tôi sợ cá lợn lắm!

Cả hưng, Vân Hải lẳng xa.

Thu cúc thấy bạn quá tàn nhẫn, trách :

— Chị trêu người ta làm gì mất thế?

Thì việc gì đến chị?... Đọc được mấy hôm nay, nếu không có chuyện ngỗ-nghịnh như thế thì buồn chết thôi ở Hanoi cho hơn.

Thu-cúc thở dài, như nói một mình :

— Vô tình đến thế là cùng!

■

Hai hôm sau, Vân-Lan về Hanoi. Xuốt một nửa tháng, chiều nào Bạch tuyết và Thu Cúc đi chơi hay đi tắm cũng gặp Vân-Hải lượn quanh. Mà lần nào Bạch tuyết nhận được thư của chàng cũng đem ra đọc cho bạn nghe. Thu cúc thấy vậy phát cáu mấy lần định cự tuyệt.

Một hôm hai chị em gặp Vân-Hải tay cầm quyển sách, Bạch-tuyết hỏi đùa :

— Quyển gì đấy ông?

— Thưa cô quyển « Amie et la Maîtresse (1)...

— Bạn và bà chủ, hay bạn và bà giáo hử ông.

Vân Hải mỉm cười

— Cô hay không ông?

— Hay lắm!...

— Chúng tôi đọc được chứ? Ông cho mượn nhé.

— Xin vâng.

Và lời phong, Bạch-tuyết quẳng cuốn sách vào nách kẻo, Thu-cúc cười lỗi :

— Mượn về không xem thì mượn làm gì?

— Tiếu nó chơi, chứ xem riêng gì... Đây cậu cứ đọc thì đọc... Đọc xong, kẻ lại chuyện cho tôi nghe với... Mấy hôm nữa nhỡ bận hỏi, chả biết đang nào mà trả lời thì hẳn khỉnh chết.

Thu-cúc thong thả đáp :

— Được, chị để tôi đọc cho.

Tối hôm ấy Bạch-tuyết đi ngủ đã lâu. Một mình Thu-cúc vẫn loay hoay với phiu tiểu thuyết. Mà nào có đọc! Chỉ gấp sách chồng lấy vào cằm nghĩ ngợi : Cảm động về những câu tứ-tưởng và những bài thơ của Vân-Hải viết ở các rìa sách, khu cúc nghĩ thầm :

— Đáng thương hại! Con người đã tình mà đi yêu một tăng đá!

Hai giọt nước mắt lăng lanh ở cặp mi như hạt sương buổi sáng rung rinh trên lá cỏ xanh... Bỗng Thu-Cúc phá cười :

— Hà mình cũng khéo cảm động khoái. Nhưng cũng nên báo cho anh ấy biết mà thôi đi, đừng theo đuổi nữa mất tô-ích. Phải cách là làm phúc

(1) Bạn và nhân tình.

bảo giùm!... Hay ta hoạ một bài thơ chơi.

Thu-cúc liền rở quyển sách lại một lượt để tìm bài thơ nào có ý tứ nhất hơi hơn. Song những câu tứ-tưởng về các bài thơ viết tuyệt hằng chữ Pháp. Có một bài đề tặng một người bạn gái, đại ý như sau này :

Ai tình là gì? Là một lời tình biệt lâm tơ, nỗi lòng người chăng?

Là cái bóng của sự hạnh phúc sau bao hy-vọng hão huyền chăng?

Hay là nụ cười chua chát, ở cặp môi thắm.

Rơi vào luồng gió nó cuốn đi ở trên tốt cành hồng?

Nếu đi tình là thế, thì thôi ôi! đa thêm biết bao!

Vì tưới bằng nước mắt nhân thế!

Những bông lá tốt tươi, những hoa hồng tươi rỡ.

Chỉ sẽ là những vết rã rượi khô héo dưới trời xanh.

Bài thơ này chẳng như các bài khác lý chỉ tuyên dùng những ý tưởng sáo theo ở trong các tập thơ Lamartine và Musset, song Thu-cúc cho là tuyệt hát, có phần đặc sắc chẳng kém gì những bài của các nhà thi-bá bên Pháp.

Đọc xong Thu-Cúc mỉm cười :

— Hay lại thì chẳng khỏi lòng! Thì cứ trả lời hằng một bài thơ quốc âm đi sao. Cốt cho đáng hiểu thơ mà, tiện nhất cho ta là phe vào đây một câu.

■

Sáng tinh sương, Vân-Hải đương thơ thẩn ngồi chơi ở chốm đá bỗng thấy thấp thoáng trên một viên đá có bốn chữ viết bằng gạch non V.H — I. chàng ngẩ thầm lẩm bẩm :

— Chả có lẽ lại thế,

Còn đương phân vân thì con nhà Bạch tuyết lại gần đưa trả quyển sách mà nói rằng :

— Thưa cậu, cô con bảo đem nộp cậu quyển sách cậu cho mượn.

— Cô nào?

— Cô Thu-Cúc con,

— Thôi được,

Vân-Hải vội vàng mở sách ra xem lại những chỗ mình có để thơ hôm nọ thì bên bài thơ « Ai tình » thấy có phê một câu :

« Ai tình nào chỉ có thế? Nó còn ngoài ngoáo hơn nhiều kia! — Nụ cười chua chát cũng chưa tả, chưa ác có khi nụ cười dịu dàng tươi nhu đón hoa hàm tiếu mà trái tim kẻ kia vẫn lạnh như đồng, trơ như đá ».

Vân-Hải xem xong tìm tìm cười.

— Được, ta nghĩ ra một kế rồi.

Chiều hôm ấy Bạch-tuyết về Thu-Cúc đường vì chơi trên bãi cát th. vân-hải tay cầp vài quyển sách liền đến trước mặt ngả mũ chào mà nói rằng :

— Thưa cô, vì thấy cô thích xem tiểu thuyết nên tôi lại đưa cô mượn mấy quyển nữa. Ở đây ngoài sự tâm bề rời sự xem sách để chả có chi là thú.

Bạch-tuyết không biết rằng Thu-cúc đã trả sách, vội vàng từ tạ :

— Thưa ông, quyển sách ông cho mượn hôm nọ, chúng tôi chưa kịp xem, ông hãy để thong thả...

Vân Hải cười nhạt :

— Tôi vẫn biết cô không ưa đọc sách. Hãy tôi chả đưa sách cho cô Thu-Cúc mượn mà thôi. Cô phải không, thưa cô Thu-Cúc?

Thu Cúc phần sung sướng, phần xấu-hổ, bẽn lẽn cúi đầu, không trả lời. Còn Bạch-tuyết thì tuy tức giận người nhưng cô giữ không để nó khỏi lộ ra nét mặt, vẫn cười vòn môi một cách tự nhiên.

— Đây! tôi đã bảo mà. Cô sai đấy!.. Hai bốn thơ rồi thế nào cũng gặp nhau, cũng siêu nhau... yêu nhau

Thu-cúc cau mày gắt lại :

— Hãy đưa gì gió đưa qua!

■

Hai người nói chuyện bằng sách với nhau như thế được một tuần lễ. Mục đích Vân Hải là chỉ cốt chọc tức Bạch-tuyết, nhưng Bạch-tuyết tính nhiên không để tâm đến, gặp Thu-cúc xem sách chẳng nói chẳng rằng cứ hất đề nỗi Thu-cúc thấy bạn quá lãnh đạm lấy làm ngượng, và khó chịu.

Một đêm Thu-cúc thức giấc không thấy bạn nằm bên mình. Nhìn ra hiên thiên địa vô vàn sáng. Tò mò, rón rén đẩy nắp xem bạn làm gì, thì thấy Bạch Tuyết ngồi ghế chống hai tay tay vào cằm cắm đầu đọc sách.

Bấy giờ vào khoảng một, hai giờ sáng, nước thủy triều đương lên tọ, làm ầm ầm linh vàng đồng đề ở chân trông hơn. Gió thổi vù vù, là thông reo rít... Nếu vẫn vật đó kín kẽ, tiếng đó một phút thì sẽ nghe thấy cuối tim của Bạch-tuyết đập rất mạnh.

Thu-Cúc lại rào giọng nhìn Nhưng dường kia nội nó, trăm vẫn vẫn vơ, không sao ngủ được : Phần cảm động về những bài thơ của bạn, phần tức giận bạn hơn ngày thì làm ra một lãnh đạm đối với Vân Hải, mà đem đặm chờ một người yêu giấc, trở cay lấy trộm sách ra xem.

Bàn khoăn mãi không ngủ được liền lại dậy, se sẽ ra hiên. Thì thấy Bạch-tuyết ngồi gục đầu xuống quyển tiểu thuyết đương khêu nức khóc nỡ. Thu cúc vẫn sẵn lòng đa cảm, thấy thế động tâm thương hại, liền đến gần lấy tay sẽ sờ đầu bạn. Bạch tuyết giật mình đứng phắt dậy hỏi :

— Ai đấy?... Chỉ đấy à?...

— Khuya rồi đi ngủ thôi chứ!

— Được Chị cứ đi ngủ trước đi Tôi chưa buồn ngủ.

— Lại cộn trước với sau. Giữ sống bỏ. Mê đọc chuyện liền thế mà bạn gây cứ lâm bộ không thích tiểu-thuyết

— Bỗ khỏe! việc gì đến chị?

— Chị giây em đấy à?

— Ai hơi đâu!

Rứt lời Bạch-tuyết vùng vằng quay vào phòng Thu-cúc theo sau nói lại hỏi :

— Chị giận em thực đấy à?... Chuyện gì cho em biết với, xem em có thể an ủy được chị chăng? Can nhau chỉ chín chín với nhau chị lại cứ giấu em thế!

Bạch-tuyết ngồi phịch xuống giường

— Chị giấu em thế nào... Sao chị với Vân Hải cũng nhau hoa thơ mà...

Vậy chị yêu Vân-Hải à?...

Bạch-Tuyết, không trả lời, lấy dòng nước mắt giữa hai trên mặt Thu-cúc nói :

Em xin thề với chị rằng em không có lỗi gì với Vân-Hải cả. Chẳng qua buồn thì hoa thơ chơi đó mà thôi...

Thế ra đã tình rất là!

Hơn một năm giới, Vân-Hải nhớ Bạch-tuyết đến nỗi, mất ăn mất ngủ, bỏ những cả việc học Trước Bạch Tuyết còn không lưu ý đến sau thấy anh chàng cứ buồn lâm, bèn mình đâm ra khó chịu, đưa hết cách trêu ghẹo cho bỗ giận.

Sang tới hôm ra Đồ-sơn thì Bạch-tuyết thấy tình tình đổi khác Khi mặt trời mọc, khi mặt trời lặn, khi đánh trăng chơi với trên lầu sóng, khi tiếng gió vù vù thổi rập là thông, Bạch-tuyết đều thấy trong lòng nẩy ra một mối xâm tình vô tâm. Có buổi chiều, ngồi một mình trên chốm đá ngắm chiếc thuyền nhấp nhô mặt sóng, Bạch-tuyết thấy tim mình đập mạnh, như muốn yêu ai?...

— Hay ta yêu? Nhưng yêu ai?...

Trong khi ấy thì Vân Hải luôn luôn quanh lượn bên mình.

Đối với chàng trước còn ghét sau tình đâm, giận giữ một đưa trêu ghẹo, Thành thử cái lòng yêu, khiết một mỗi chỉ miên man cùng vầng trăng, cùng làn sóng, nay thấy có liên can tới người mình gặp ở giữa cảnh trăng sóng vỗ.

Lại thêm mấy hôm trước ngồi buồn mở một quyển tiểu-thuyết nhà Vân-Hải ra đọc thấy nhan nhản những thơ tình. Những bài thơ ấy giả hai ba tháng trước lọt vào mắt Bạch-tuyết thì Bạch tuyết cho là gần là giỡ, nay thì thấy hay, đọc lên thấy cảm động Chỉ vì những bài thơ tình ấy nay đã đặt vào trong một cái khung thích hợp với ái tình.

Hai hôm sau Bạch-Tuyết thấy mình ghét Thu cúc... Ghét rồi giận. Người đời vẫn thế, cái gì đâu mình không thích, những khi thấy vào tay người khác thì mình lấy làm khó chịu, hướng chi cái thích của người, tuy người ấy là người bạn thân, — nay lại đã tỏ nên cái thích của mình...

■

Một buổi sáng Vân Hải nhận được bức thư có vài giòng của Vân-Lan, « Ông nên viết thư an ủy Bạch-tuyết là người đương phiền não ấu vì ông. Và tôi ước mong rằng chẳng bao lâu bạn thân yêu của tôi sẽ là bà Vân Hải... »

Thấy các thấy Bạch-Tuyết yêu Vân-Hải, và thấy đối với mình Vân-Hải một ngày một thêm quyến luyến nên tự hy-sinh ái tình vị bạn.

T. KHAI-HƯNG

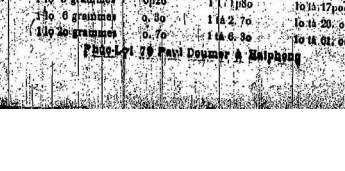

Nước hoa hiệu con Voi

Nguyên Chất

Lysmin Fleur	L'Amour	Rose	Violette
1 lọ 3 grammes	0p20	1 lọ 0p60	1 lọ 1p17
1 lọ 6 grammes	0.30	1 lọ 1.20	1 lọ 2.00
1 lọ 20 grammes	0.70	1 lọ 4.00	1 lọ 6.00

Phòng-bán 79 Paul Doumer à Haiphong

Một việc cải cách trong nghề làm kem

(CRÈMES GLACÉES)

Bột kem

Dùng kem hiệu « Pronia » (crèmes en poudre) thì không cần phải tay nhà nghề, ai ai cũng tự đánh lấy được kem cực ngon, cực thơm, cực quánh, mượt nhẹ, chế được đủ các hương vị thị hiếu

Không phải sửa soạn lích kích và đun nấu phức phiền như lối làm kem thường, chỉ trong 5 phút là xong tất kem.

Ai muốn nếm thử kem đánh sẵn gửi quà bổ lại hỏi :

A. La Reine des glaces

Giấy mời : 705